

Presos i +

Xavier Novell, bisbe de Solsona

A les vigílies de la Diada Nacional de Catalunya vull compartir amb vosaltres una reflexió sobre la situació de presó preventiva d'un grup de polítics del nostre país i sobre la nostra actitud davant la situació política i social actual.

Ho faig en primer lloc recordant la reflexió més recent del papa Francesc sobre la presó preventiva. Ho faig també des del contacte personal que he pogut tenir amb quasi tots els presos polítics. Finalment, ho faig conscient que el procés polític que hem viscut no s'ha acabat i com a Església hem d'aportar alguna cosa que ajudi a la nostra societat.

Aviat farà dos anys que un grup de polítics catalans pateix presó preventiva per causa del referèndum del dia 1 d'octubre de 2017. Molt s'ha especulat sobre la injustícia d'aquesta presó. ¿No serà veritat, en aquest cas, el que el Sant Pare, l'octubre de 2014, en un discurs a una delegació de l'associació de dret penal deia?: "La prisión preventiva –cuando de forma abusiva procura un anticipo de la pena, previa a la condena, o como medida que se aplica ante la sospecha más o menos fundada de un delito cometido- constituye otra forma contemporánea de pena ilícita oculta, más allá de un barniz de legalidad". És fàcil pensar que l'acusació de rebel·lió sostinguda per la fiscalia de l'Estat respon, almenys en part, a fer possible que s'apliqui la presó preventiva i així, com diu el Sant Pare, es procuri, de forma abusiva, una anticipació de la pena.

Des de llur empresonament, he procurat, en diverses ocasions, algunes sense èxit, visitar els polítics catalans i oferir-los el meu suport. També he procurat alguns contactes amb els seus familiars. Sempre m'ha sorprès, fins i tot quan alguns es trobaven en vaga de fam, llur fortalesa psicològica i, en alguns casos, llur creixement espiritual.

La paraula de Jesús –era a la presó i em va visitar– era motiu suficient per a fer aquest pas. A més, però em semblava un deure cívic fer-me proper a aquells que varen assumir les conseqüències de l'intent perquè Catalunya pogués exercir el dret a l'autodeterminació. Poc més que resar puc fer ara per ells i les seves famílies: un misteri del rosari cada dia.

És evident que el projecte d'assolir la independència a través d'un procés polític que culminés amb un referèndum no ha reeixit. No hi ha ni el primer element bàsic: la majoria social a Catalunya. Mentrestant s'ha evidenciat que la nostra societat està dividida en aquest tema. Lluny de preocupar-nos d'aquest fet, hem d'acceptar que vivim en una societat dividida, també pel model econòmic, pel problema de la immigració, pel model educatiu, per la comprensió de la persona humana, etc... L'Església per aquest tema i per molts d'altres no pot aportar cap posició concreta però sí que pot aportar un model de convivència fraternal enmig de la diversitat d'idees i parers. Ha de ser possible conviure tot i pensar diferent. A l'Església hi ha fidels independentistes i unionistes i tenen tot el dret a defensar en la vida social i política la seva posició. Tots, però, som germans i aquesta diferència no ens separa, no fa que ens estimem menys i que ens ajudem menys. I si passa, vol dir que la nostra fe no és prou madura i que està ideologitzada.

